

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ישראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

מסירות נפשם של ישראל

ומנהיגי ישראל

פרשת תצוה - זכור (שנה ז')

השיחה נמסרה מפני

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בליל ח' אדר התשפ"ו

- מהדורת מיוסא ואינו מוגה -

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בערגר ועני'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המגיד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ביקול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

יו"ל בס"ד ע"י "הנותן בים דרך" עריכת והדפסת שיעורי משפיעי ברסלב בתורת מוהר"ן מברסלב ותלמידו מוהרנ"ת זי"ע נכתב ע"פ הכנת השומעים (וכן ההערות והמ"מ הינם ע"ד בלבד) - ומחמת הרצון להוציא בוריות אינו מונה כל צורכו נשמח לשמוע כל הערה והארה ע"מ שנוכל לתקן בעתיד כשיצא בספר אם ירצה השי"ת בפלא' – 0548486331

פרשת תצוה - זכור^א

נושא השיחה:

מסירות נפשם של ישראל ומנהיגי ישראל

עניינים שנתבארו בשיחה:

ז' באדר - מעלת המנהיג משה רבינו * כוחו של משה לדורות * 'שמן זית זך' - תורה נקיה ללא שמרים * מסירות נפשם של ישראל * כח השבת להכניע את עמלק * 'שמן זית זך' - זיכור הנקודה הטובה שבו * בגדי כהונה לאהרן בזכות ליבו טהור *

שיוכל להאיר אפילו בנו, בבחי' רגלין, ידיעה והשגה הנ"ל, שנוכח לבא אל התכלית. כמו משה רבינו ע"ה, שמגודל עוצם מעלתו, היה יכול להאיר אפי' בפחות שבפחותים, אפי' בשפחה, כשארז"ל (מכילתא פ' בשלה) 'ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא'. הרי, שאפי' יחזקאל שהיה נביא גדול כזה, לא היה רואה מה שראתה שפחה בימי משה. וכל זה, מחמת גודל עוצם מעלת המנהיג, שהיה משה רבינו המנהיג. והוא יכול להאיר אפי' בבחי' רגלין, שאפי' הרגלין שרחוקים מהמות, אעפ"כ גם הם יוכלו להשיג ולדעת התכלית, ע"י מפעלות ה' אשר ברא בעולם השפל הזה כנ"ל. כי ע"י גדולת המנהיג, יכול להמשיך המוח אפי' להרגלין. ואז יוכל להיות, שהרגלין אלו הם גדולים ממות אחר". ואח"כ רבינו מסביר בזה את הפסוק 'לכו חזו'.

והיום זה ז' אדר, כל המהות של ז' אדר זה משה רבינו שהיה מנהיג ישראל, וזה מה שרבינו ממשיך שם בסוף הדברים: "וראוי לנו לומר זאת בבכיה, בדמעות שלישי. לבכות

ז' באדר - מעלת המנהיג משה רבינו

ההכנה הכי גדולה לפורים זה ז' אדר, ואנחנו מוצאים במגילה שהמן הפיל פור הוא הגורל על חודש אדר, הוא שמח, כי הוא ראה שזה החודש שנפטר בו משה רבינו. ואנחנו יודעים שמושה רבינו זה בחינת הצדיק. רבינו מביא על הפסוק 'לכו חזו מפעלות ה', (ליקו"מ תנינא לט): "כי בכל דבר ודבר יש בו התחלה וסוף, דהיינו התחלה, ממקום שנשתלשל בהשתלשלות, עד שנתגשם ונתהווה בזה התמונה והדמות. וגם יש בו בחי' התכלית והסוף, שבשביל זה נברא. דהיינו, שיכולין ישראל להעמיק עיונם, ולדעת ולהתבונן בפרטי הבריאה, בתבנית האברים ובנין וקומה ודמות וכו' של כל דבר ודבר, להתבונן בהם גדולות הבורא ית', ולעבדו ית' עי"ז".

ואח"כ רבינו מביא: "ועל כן יש לנו לכסוף ולהתגעגע ולהשתוקק מאד, מי יתן והיה לנו מנהיג הדור, רועה נאמן, שיהיה לו זה הכח,

^א השיחה נמסרה בתאריך ליל ח' אדר התשפ"ו. בבית הרב שלימי"א.

דרגא של 'מכאן לתחיית המתים מן התורה',
והכל מכח המנהיג - משה רבינו.

בפרשיות האלו בונים את המשכן, ורבינו מביא בליקו"מ (תורה ב', אות ו'), שיקשר את עצמו לצדיקים שבדור בתפילה, וז"ל: "וצריך כ"א לבוין בתפלתו. שיקשר עצמו לצדיקים שבדור. כי כל צדיק שבדור הוא בחי' משה משיח. כמו שמצינו שהצדיקים קורין זה לזה משה. כמו משה שפיר קאמרת. ומשה זה בחי' משיח. כמ"ש 'עד כי יבא שילה' דא משה משיח'. וכל תפלה ותפלה שכל אחד מתפלל. הוא בחי' אבר מהשכינה. שהם אברי המשכן. שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שייפא בשייפא כל חד לדוכתיה. אלא משה בלחוד בשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיק הדור. כמ"ש (שמות ל"ט) ויביאו את המשכן אל משה. והוא יודע לאעלא שייפא בשייפא ולעשות אותה קומה שלימה. כמ"ש (שם מ"ט) ויקם משה את המשכן".

וזה הכח שאנחנו עכשיו נמצאים לפני פורים, כל הכח של פורים הוא מכח משה רבינו, עד כדי כך שאנחנו מוצאים שהמן שקל עשרת אלפים כיכר כסף לגזוי המלך, וחז"ל אומרים 'כבר קדמו שקליהם לשקליך', שהשקלים שמשה רבינו ציוה את בני ישראל לתת, זה היה כנגד העשרת אלפי כיכר כסף של המן. ואפשר לצרף לזה את דברי המדרש תנחומא [שהזכרתי כבר כמה פעמים בעבר] שמשה רבינו אמר 'משאני מת איני נזכר', ואמר לו הקב"ה שבכל שנה ושנה כשישראל קוראים פרשת שקלים כאילו משה רבינו עומד שם וזוקף את ראשם של ישראל.

ולהתגעגע, לבקש ולהתחנן לפניו ית', מתי נזכה לזה, שיהיה לנו זה הדעת, שנוכל לדעת ולהכיר הכורא ית' מכל דבר של זה העולם בפרטי פרטיות כנ"ל, עד התכלית כנ"ל. וכפי המדריגה פחותה שלנו עתה, וכולנו אין פנינו יפות כלל, אנו צריכין שירחם עלינו הש"י, ליתן לנו מנהיג רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו ידיעה הנ"ל, כדי שנוכל לעבדו ית' בראוי, ולבא אל התכלית כנ"ל". וזה כל מה שצריכים לבקש מהש"י שת יהיה לנו מנהיג.

ואח"כ רבינו אומר: "ניסן ראש השנה למלכים (ראש השנה ב'), ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובוודאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו. והשם יתברך יתן לנו גם כן מלך ומנהיג, רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו וכו' כנ"ל. ואנחנו הם העם אשר ברנליך ההולכים אחר עצתך שמתנהגים אחר המנהיג. ומי יתן והיה לנו מנהיג, כמו משה רבינו עליו השלום וכו' כנ"ל".

רבינו מביא במקום אחר (תורה קכג) ש'עיקר והיסוד שהכל תלוי בו זה ההתקרבות לצדיקים, וצריכים הרבה להתפלל לזכות להתקרב לצדיקים, וכל החיזוק של עם ישראל הוא להתקרב לצדיקים, והעיקר זה להיכלל בצדיק וכמו שרבינו מביא בתורה על הפסוק 'ארץ אוכלת יושביה' (תורה קכט), וכן לזכות לאמונה בצדיקים, וזה מה שרואים בפסוק 'יורא ישראל את ה' הגדולה', שעל ידי הכח של משה רבינו, ראו כלל ישראל את ה' הגדולה' אשר עשה ה' במצרים, ואח"כ 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו, ועל ידי האמונה הם זכו ל'אז ישיר משה, והגיעו לכזו

המבורגר זצ"ל], שבכל פעם שצדיק נפטר נאמר בו 'ובא השמש וזרח השמש', ובשעה ששקעה ששמשו של צדיק קם צדיק אחר, וא"כ האבלות של הצדיק שנסתלק היא לא כ"כ נוראה, כי יודעים שגם 'זרח השמש' ודור הולך ודור בא, וא"כ יש צדיק. אבל משה רבינו התורה מעידה עליו 'לא קם כמשה', אין לנו מנהיג כמשה רבינו, מה שמשה מסר את עצמו על כלל ישראל, זה אין לנו.

וזה מה שבפרשת השבוע משה רבינו מסר את עצמו על כלל ישראל, ולכן תמיד ז' אדר נופל בפרשת 'אתה תצוה', ששם לא מוזכר שמו של משה רבינו. כי משה רבינו הוא הרועה הנאמן של כלל ישראל, וכל המנהיגים של כלל ישראל מקבלים כח מההשפעה של משה רבינו, שמשה רבינו אמר 'מחני נא מספרך אשר כתבת', מי יכול לומר כזה דבר? רק משה רבינו! והוא יכול למסור את עצמו בכזאת מסירות נפש עד שהשם שלו לא מוזכר בפרשה, משה רבינו מגיע לכזאת שפלות וענוה ומסירות נפש ממש, שלא היה צדיק שמסר את עצמו בכזאת מסירות נפש על כלל ישראל, ואם לא היה משה רבינו - איך היינו נראים?!

וזה מה שמשה רבינו אמר 'כי ידעתי אחרי מותי השחת תשחיתון' וכמו שר' נתן מסביר אם אתם תגידו שזה 'אחרי מותי', ומשה רבינו הסתלק ואין לנו מנהיג ואין לנו צדיק שיעורר אותנו לתשובה, זה 'השחת תשחיתון'. כי באמת משה רבינו נמצא בכל בן אדם ובכל המציאות של כל יהודי, וכמו שרבינו מביא (ליקו"מ עב תנינא) שבכל אבר ואבר נמצא משה רבינו, וההתפשטות של משה רבינו בכל דור ודור, וזה הכח של מרדכי

וכל המפרשים שואלים מה עם שאר הקרבנות שגם הם בטלו בחורבן ביהמ"ק? ותירצנו כבר בעבר שהקרבנות נשארים משיורי הלשכה שאליהו הנביא מקריב בכל יום, משא"כ שקלים שכבר לא מביאים.

ואפשר לומר עוד, לפי מה שהזכרנו בעבר מדברי ר' נתן בהל' שלוחין (ה"ה) על הפסוק 'כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון', רש"י שואל הרי כל זמן שיהושע והזקנים היו לא התקיים 'השחת תשחיתון'? ואומר רש"י שכל זמן שיהושע והזקנים - התלמידים של משה היו חיים, לא השחיתו.

אבל ר' נתן מסביר 'אחרי מותי כי השחת תשחיתון', הפשט אם אתם תגידו שזה 'אחרי מותי', תגידו שמשה רבינו הסתלק מן העולם ואין צדיק בעולם, ולא יהיה לכם אמונה שיש צדיקים בעולם ויש השפעה של משה רבינו בדור, ואתפשטותא דמשה בכל דור ודור, והכח של הצדיקים והאבות הקדושים קיים - אזי 'השחת תשחיתון'!! כי באמת גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם והכח שלהם הכל זה מהכח של משה רבינו, וצריך להיות נכלל במשה רבינו, כי יש את הכח של משה רבינו בכל הדורות.

וזה מה שהמפרשים שואלים [דבר שדברתי אולי בעבר, וכמדומה זה בפרי חדש] מה שונה ל"ג בעומר שעושים יום טוב ולא אומרים תחנון בשונה מז' באדר, שיש כאלו שאפילו צמים כיום הזה, כי זה יום פטירתו של משה רבינו [וידוע שגם ב'חברה קדישא' צמים אז], ורואים שכן אומרים תחנון ג"כ?! ויש הרבה תירוצים. ושמעתי תירוץ פשוט מחמי [רבי יצחק גרשון

ידע כי קרן עור פניו אבל אנחנו כן יודעים, כי מהכח של משה רבינו אין לנו שום דבר.

והכח של משה רבינו התגלה במגילה וכמו שנאמר 'ומרדכי ידע את כל אשר נעשה', הכל מהכח של משה רבינו. וכתוב בשל"ה הק' שכל הסיבה של מתנות לאביונים, זה שמרדכי הצדיק אמר שיתנו צדקה לעילוי נשמת משה רבינו, רואים מכל זה שאפילו משה רבינו שנמצא בגנוי מרומים מקום שאי אפשר לתאר, וגם משה רבינו צריך לעלות עד אין סוף וצריכים לתת לעילוי נשמתו, וזה בא לחזק אותנו שנדע שכמו שמושה רבינו עולה ועולה ועולה, עד אין סוף, הפשט לדעת שלגדולתו אין חקר, עד שאי אפשר לתאר, וכמה שמושה רבינו היה גדול אבל אין סוף לגדולתו יתברך.

וזה כל המעלה 'כי ידעתי אחרי מותי' צריכים לדעת שגם 'אחרי מותי' משה רבינו משפיע, וזה מה שאמר משה על המחצית השקל 'משמת אין איני נזכר', אבל באמת בשעה שנותנים את המחצית השקל נזכרים וחיים עם משה רבינו. והכל מכוחו של משה רבינו, וכמו שבעשיית המשכן והבגדים כתוב שמונה עשרה פעמים 'כאשר ציוה ה' את משה', שהכל עשו מהכח של משה [וכמ"ש באור החיים הק', וכדלהן].

'שמן זית זך' – תורה נקיה ללא

שמרים

וכתוב בספרים בפרשת השבוע על הפסוק "ויקחו אליך שמן זית זך", מה זה 'ויקחו אליך'? מובא שהשמן מרמז על קדושת המחשבה, 'ויקחו אליך' להתחבר אליך, אל משה, 'שמן' מרמז על קדושת המחשבה. ואותו הדבר

ואסתר בימי אחשוורוש הכל מכוחו של משה רבינו.

כוחו של משה לדורות

וזה מה שכתוב בפרשת שקלים שמושה רבינו זוקף את ראשם של ישראל, 'כי תשא', הפשט הוא כמו שרבינו מביא (ליקו"מ תנינא פב) על הפסוק 'ויקהל משה' שמושה רבינו מקשר את עצמו אפילו עם הפחות שבישראל, ומושה רבינו מאיר גם לו, וזה משה שהוא מידת הנצח, זה נקודה, ורבינו מביא שם שכתוב בזוהר שזה 'נחית לתתאה', שכל יהודי יש לו נקודה אחת שהיא אמיתית 'נשמה שנתת בי טהורה היא'. ומושה רבינו שקול כנגד שישים ריבוא, וכמו שמביא האר"י על המדרש 'אשה אחת ילדה שישים ריבוא זו יוכבד שילדה את משה רבינו' - מסביר האר"י שמושה רבינו שקול כנגד שישים ריבוא נשמות ישראל, וכל נשמות ישראל נמשכים מנשמת משה, וזה כל הצדיקים שהם בחינת ניצוץ ממושה רבינו, שזה רשב"י, והאר"י הק'.

וידוע מה שכתוב בספרים [ויש על זה תשובה ב'רב פעלים' מהבן איש חי], שרשב"י אמר 'יכול אני לפטור את כל העולם מן הדין' הכל מהכח של משה רבינו, כי רשב"י הוא ניצוץ משה, וכמו שמושה רבינו אמר 'מחני נא מספרך אשר כתבת' ומושה רבינו השריש בכלל ישראל, ומסר את עצמו בשביל כלל ישראל, וזה רשב"י עם הכח של משה רבינו. וכתוב במושה 'ומשה לא ידע כי קרן עור פניו' אבל רשב"י אמר 'ואנא ידענא', הבן איש חי והמפרשים של הזוהר כותבים שהכח שלו היה מהכח של משה רבינו שאמר 'מחני נא מספרך אשר כתבת', זה הכח שמושה רבינו לא

הנתינת חכמה זה בלב, למי שיש לו בושה בלב, ואתה תדבר אל כל חכמי לב, ולב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי, וכמו שהגמרא אומרת בברכות (דף נה), על רבי אבהו שאין נותנים חכמה אלא למי שיש בו חכמה, וכמו שכתוב 'ובלב כל חכם לב נתתי חכמה'.

כי עיקר החכמה זה חכמת הלב, ולא כמו אומות העולם שהולכים אחרי שכליות, רק אצלנו החכמה זה בלב, ורחמנא ליבא בעי, וכמו שיש לשון בסיפורי מעשיות 'דער הארציקע קוואל' - 'הלב למעיין', זה הלב שיבער להשי"ת ולצדיקים, וזהו 'כל חכם לב', אולי אפשר לומר שהתורה מתחילה ב'בראשית' ומסתיימת ב'לעיני כל ישראל', זה ה'לב' זה התורה וכמו שהתרגום יונתן אומר על 'בראשית' 'בחכמתא', זה חכמת התורה שהיא חכמת הלב, והעיקר זה הלב וכמו שכתוב 'לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי', שעל ידי לב טהור זוכים לתורה ויראת שמים, לב טהור בלי פניות!

וזה מה שצריכים טיפה ראשונה, שלא יהיה מעורב בה שמרים ולכלוך, ומדליק את המנורה כדי שיתגלה שהקב"ה משרה שכינתו בתחתונים, והכל נובע מזה שיש לב טהור. וזה מה שאהרן הכהן היה צריך לנקות את המנורה, לנקות את המוח של כלל ישראל שיהיה לנו קדושת המחשבה, שנבקש הרבה 'וטהר ליבנו לעבדך באמת' וזה מה שצריכים להיות מקושר לצדיקים, ולהאמין בצדיקים.

ואחד הדברים שזה מההכנה לפורים, זה מה שרואים שהמן שמה כשראה שזה חודש שמת בו משה, כי הוא ידע 'כי ידעתי אחרי מותי

בפרשת פרה, כתוב 'ויקחו אליך פרה, וידוע שכל הפרות שהיו עושים הכל היו עושים ממש רבינו, וזה התקרבות למשה בכל הדורות זה שהתפשטות של משה לכל דור ודור, כי פרה אדומה מרמוז על טהרה ועל קדושת הברית, וזה מה שרבינו מביא 'אחר פורים קורין פרשת פרה', הכל מהכח של משה.

וזה פרשת השבוע 'ויקחו אליך שמן זית', בלי שמרים, ולמנורה משתמשים עם הטיפה הראשונה, כי העיקר זה ההתחלה, וההתחלה צריכה להיות מכח הצדיק, שנדע 'כאשר ציוה ה' את משה', כמו שמביא האור החיים הק' שאנחנו לא יודעים לכוון בעשיית המשכן, בכונה אמיתית מכל עומקא דליבא בכל עשיית מצוה, 'לשם יחוד קודשא בריך הוא', אבל 'כאשר ציוה ה' את משה', אנחנו מקיימים את המצוה בביטול 'כאשר ציוה ה' את משה', ואנחנו מכוונים על דעת משה, וכמו בפרה אדומה שכל הקדושה וטהרה של כלל ישראל 'ויקחו אליך', כי אנחנו לא יודעים בטעם של פרה אדומה כי פגמנו בעגל, וכמה שאנחנו לומדים ואיך שאנחנו לומדים אנחנו לא משיגים את הכל, אבל 'ויקחו אליך פרה', עם הכח של משה אנחנו זוכים לטהר את עצמנו.

וזה ה'שמן' של המנורה, כי המנורה היא תלוייה במשה רבינו, זה 'הרוצה להחכים ידרים', זה מרמוז על ההכנעה וענוה, כי החכמה תלוייה במנורה וכמו שאמרו חז"ל 'הרוצה להחכים ידרים', זה מה שמובא בספרים על דברי הגמרא 'יהיב חכמה לחכימין', ושואלים הספרים וכי לחכם צריך לתת חכמה? וזה גם מה שכתוב בפרשת השבוע 'ובלב כל חכם לב נתתי חכמה',

ומפורד בין העמים' שכאילו יש פירוד לבבות בין אחד לשני, אבל אסתר המלכה אמרה למרדכי 'לך כגוס את כל היודים הפשט שיש לכלל ישראל כח כשהם ביחד, וזה נסמכים על משה בינו ובזה הם נגאלים וכמו שכתוב 'ויקהל משה', שמשה רבינו מקהיל את כלל ישראל ואז הוא יכול להחזיר לכלל ישראל את כל הכתרים שנסתלקו בחטא העגל ומשה רבינו מקהיל את כלל ישראל ואז הוא מקשר את עצמו עם הכח של כלל ישראל, ומשה רבנו מקשר את עצמו אפילו עם הפחות שבפחותים שבישראל וכך בכל שבת ושבת הוא יכול להחזיר את הכתרים.

וזה האבלות, מצד אחד רבינו מביא בתורה סו על 'ויהי נא פי שנים' שכל צדיק וצדיק כשהוא מסתלק אז זוכים לבחינת פי שנים, וכמו שאלישע זכה בהסתלקות של אליהו הנביא לבחינת פי שנים, שכתוב 'אם תיקח מאיתי יהי לך כן'. וכל זה בהסתלקות של כל צדיק וצדיק, אבל בהסתלקות של משה רבינו היה בחינה כזאת של שכחת התורה, וכל זה על ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו שיהיה לו פי שנים, ולכל זה התלמידים זוכים אם הצדיק משורש אחד וכמו שרבינו מביא בתורה סו.

וכך יש מסבירים שכל הבחינה הזאת אנחנו זוכים בכל צדיק, אבל אצל משה רבינו מתאבלים בז' באדר, כי חז"ל אומרים לנו שבהסתלקות של משה הסתלקו שלשת אלפים הלכות בפטירתו, ואח"כ משה שאל את יהושע אם הוא יודע את כל התורה כולה, והוא אמר לו הרי כתוב 'ויהושע בן נון נער לא ימוש מתוך האוהל' וא"כ אני יודע הכל, ועל ידי זה שהוא אמר ככה נשתכחו ממנו כל ההלכות האלו, ועתניאל בן

השחת תשחיתון', הוא ידע שכאילו אין השפעה של משה הלאה, ואין השפעה של הצדיק אחר הסתלקותו, אנחנו יודעים ש'משה לא מת', ומשה נשאר הלאה לתפקד, וזה מה שרבינו מביא בהקדמה ל'תיקון הכללי' ממסכת סוטה שבכל שנה ושנה הפעור רוצה לעלות, ומשה רבינו קבור סמוך לבית פעור, והוא מכניע אותו בכל שנה ושנה.

וזה הכח של משה רבינו, כי אנחנו יודעים שיש עבודה זרה ויש חרון אף ויש כח של סמ"א, אבל יש כח של משה רבינו שקבור במקום כזה של עבודה זרה להכניע את ע"ז, ומי יודע מה היה קורה אם משה רבינו לא היה קבור שם, אם היינו יכולים לעמוד בנסיונות, כי אנחנו יודעים שיש בכל דור ודור נסיונות אחרים, והיום יש נסיונות של כלים טמאים וכו'.. ורואים ירידות וכו'... אבל אם לא היה לנו את משה רבינו שעומד מול בית פעור, מי יודע איך אנחנו היינו עומדים בניסיונות נגד החרון אף של בית פעור.

ועל משה רבינו כתוב בפרשת השבוע במלחמת עמלק "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", התרגום אומר 'פרישן בצלו' זה הכח של התפילה, שעד ביאת המשיח אנחנו הולכים עם הכח של משה רבינו עם כח התפילה, 'וכי ידיו של משה עושות מלחמה' אלא בזמן שישראל רואים את הידיים של משה אז נמשך עליהם יראת שמים, ומשה רבנו מרים את ידיו, ידיו זה התפילה ומשה רבינו מגלה את האור שיש בכל דבר ודבר.

וזה מה שכתוב בפרשת השבוע 'ואתה תצוה', כתוב ספרים ש'צו' זה לשון צותא, שבני ישראל נמצאים ביחד, וזה הכח שרואים שגם במעשה של אסתר המלכה, המן אמר 'ישנו עם מפוזר

שיהיה גאולה העתידה, וכח התורה הולך עם כלל ישראל.

וזה מה שאמרנו מקודם על מה שרשב"י אמר 'ומשה לא ידע כי קרן עור פניו' 'ואנא ידענא', ואנחנו יודעים שרשב"י הוא ניצוץ משה רבינו ובמסכת שבת מובא שכשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה, כולם אמרו שעתידה תורה שתישכח מישראל, ורשב"י שהוא ניצוץ של משה רבינו אמר ח"ו שתשכח התורה, שנאמר 'כי לא תישכח מפי זרעו'. והכוונה שלא ימצא הלכה ברורה במקום אחד, וכמו שרבינו מביא בתורה של 'לכו חזו', וזה הכח של רבי שמעון בר יוחאי שאמר 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין', הכוונה מכל החרון אף, וגם בדור שלנו, בוודאי כשמגיע פורים נמתקים כל הדינים וכל החרון אף, וכמו שבימי מרדכי ואסתר 'קיימו וקבלו היהודים עליהם', כך בפורים זה זמן של קבלת התורה מתוך שמחה ואהבת ה'.

וזה גדלות הנס של פורים שזוכים לראות בהסתרה שבתוך ההסתרה את ה'מאמר הסתום', שזה מאמר של 'בראשית', והוא מחייה אפילו את המבואות המטונפות וכמו שרבינו מביא בליקו"מ (תורה יב תנינא), וזהו 'אנכי אסתר הסתיר שבתוך ההסתרה שבהסתרה גם שם מתגלה אור השי"ת.

ואפשר לצרף לזה את מה שרבינו מביא בשיחות הר"ן (שיחה נב): "מִפְּלֵ הַדְּבָרִים צוּעֵק פְּבוֹד הַשֵּׁם וְתִפְרֹד פִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ פְּבוֹדוֹ, וְאַפְלוֹ מְסַפְּרֵי הַגּוֹיִים צוּעֵק גַּם בֶּן פְּבוֹד הַשֵּׁם וְתִפְרֹד פְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים צו ג) : "סִפְּרוּ בַּגּוֹיִם פְּבוֹדוֹ", שְׁאַפְלוֹ בְּסַפְּרֵי

קנו החזירן. אבל בכל זאת עדיין יש לנו אלפיים שבע מאות הלכות שנשתכחו, וזה כל הספרים שאנחנו עושים להחזיר את כל התורה שנשתכחה בהסתלקות של משה, וזה האבלות שמתאבלים בו' באדר, וזה מה שאנחנו צריכים לבכות ולבקש שיהיה לנו מנהיג שיגלה לנו את ההשגות של התורה ויאיר עינינו במאור התורה והכל בזכותו של משה רבינו.

וזה מה שאנחנו רואים ג"כ בפרשת השבוע במחיית עמלק, שזה ג"כ על ידי כח התורה, וכמו שכתוב 'כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע', 'כתוב זאת בספר' זה התורה 'ושים באזני יהושע' זה מרמוז על 'משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע' וכמו שדרשו חז"ל על 'רפידים' שרפו ידיהם מן התורה' כי עצם התיקון זה קבלת עול תורה, ואותו הדבר בימי מרדכי ואסתר שנאמר 'הדר קיבלוה מאהבה', קיימו מה שקבלו כבר וזה כל ידי כח התורה.

ואפשר לומר שזה מה שאנחנו רואים בהר סיני שכפה עליהם הר כגיגית שזה היה בעל כורחם, תום' שואל הרי ישראל אמרו 'נעשה ונשמע', ולמה כפה עליהם 'הר כגיגית' בעל כורחם? והבעל שם טוב אומר שהכוונה שכפה עליהם הר כגיגית הכוונה גם בדורות האחרונים שלא יהיה כ"כ חשק לתורה, ויש ניסיונות שלא מרגישים טעם בלימוד התורה, וכמו שאומרים נמצאים בהסתרה וכמו שאומרים חז"ל אסתר מן התורה מנין? שכתוב 'ואנכי אסתר פני ביום ההוא', ולזה קיבלו עליהם שגם בימים האלו יקיימו את התורה. וזה מה שנשאר לדורות, כי מלחמת עמלק היא מדור לדור עד

ארשב"י בא וראה שאין חביב לפני האדם יותר מבנו והוא מל אותו וכל כך למה א"ר נחמן בר שמואל כדי לעשות רצון בוראו, הוא רואה בנו שופך דם ממילתו ומקבל עליו בשמחה, א"ר חנינא ולא עוד אלא שהוא מוציא הוצאות ועושה אותו היום של שמחה מה שלא נצטווה הוא שהכתוב אומר ואני תמיד איחל והוספתי על כל תהלתך (תהלים עא), ולא עוד אלא אדם הולך ולוה וממשכן עצמו ומשמח אותו היום".

וכך המדרש מאריך בזה, וכולם שואלים מה שייך כאן לפרשת השבוע 'נימול לשמונה כמו יצחק', רק שהגמרא אומרת בגיטין (נז) על הפסוק 'כי עליך הרגנו כל היום' זה מילה, נמצא שמילה מרמזת על מסירות נפש, וזה רומז למה שלא נזכר שמו של משה, משום שאמר 'מחני נא', ובקשה זו היתה של מסירות נפש שימחה שמו מספר התורה, וזה הכח שניתן על ידי משה שאנחנו קבלנו ממנו את הענין של מסירות נפש, וזה המילה שמאחדת אותנו עם המסירות נפש של משה רבינו.

וזה מה שכתוב במדרש (ילקו"ש תזריע תקמ"ז) ששאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא איזה מעשים נאים של הקב"ה או של בשר ודם, ובסוף הוא שאל אותו על המילה למה התינוק לא יוצא מהול, ואמר לו רבי עקיבא שהקב"ה נתן את המצות לישראל ורוצה לצרף ולזכך אותם. וזה הענין של המנורה שהקב"ה רוצה את מעשה התחתונים, וזה ג"כ במצות מילה שכשאדם נולד כשמלים אותו הוא זוכה לשלמות, וזה כל העבודה שלנו שהקב"ה רוצה שהאבא יקח את הילד ויכניס אותו באתערותא דלתתא לבריתו

הגויים צועק כבוד השם יתברך פי כבודו יתברך צועק תמיד וקורא ומרמז להאדם שיקרב אליו יתברך והוא יתברך יקרב אותו ברחמים באהבה ובחבה גדולה.

וזה שהאדם נתלהב לפעמים בתוך תפלתו ומתחיל להתפלל בהתלהבות וחשק גדול ותפלתו שגורה ומרצה בפיו זהו אור השם יתברך בעצמו כפיכחול שנתלבש בו וקורא אותו לעבודתו יתברך, פי זה ההתלהבות שהאדם מתלהב בתפלתו זה בחינת השם יתברך בעצמו כפיכחול בחינת "הוא תהלתך והוא אלקיך" (דברים י כ"א), שהוא יתברך הוא בעצמו התהלה והתפלה. ולפעמים האדם מתפלל לפני השם יתברך כפיכחול, וגם פשהשם יתברך מסתלק ומתרחק חס ושלום, מן האדם הוא צריך גם כן להתפלל ולהשליך התפלות אחריו יתברך בחינת: "השליך על ה' יהבך" (תהלים נ"ב כ"ה) שצריך לזרק ולהשליך אחריו יתברך תפלות כשהוא מסתלק ומתרחק מן האדם. וזה בחינת: זכאה מאן דידיע לזרקא חצין וכו' המובא בתקונים (תקין כא) שצריך לזרק אחריו יתברך תפלות פנזפר לעיל". והכל מכוחו של משה רבינו, ואנחנו יודעים שגם בתוך ההסתרה יש את הכח של משה רבינו.

מסירות נפשם של ישראל

עוד חשבתי לומר, במדרש תנחומא על פרשת השבוע (תצוה ס"א א) מובא: "ילמדנו רבינו קטן לכמה נמול, כך שנו רבותינו קטן נמול לשמונה, מה טעם כשם שנמול יצחק אבינו,

טוב, וזה הכוונה שלא יהיה קטרוגים, וזה אור הנר, 'כי נר ממצוה ותורה אור'.

ואני רוצה להוסיף שיש 'שלטי גיבורים' [שייתכן שאמרתי בעבר, והיום התבוננתי שוב בנקודה הזאת] על דברי המרדכי בתחילת פרק 'במה מדליקין' (בסוף אות ה' בשם פסקי מהר"ם) וכך הוא אומר: "ובשכר שישראל זהירים בנר, ילכו לאורו של הקדוש ברוך הוא, שנא' "והיה ה' לך לאור עולם". "כי אתה תאיר נרי זה" יגיה חשכי" זהו על תלמוד תורה, כשאדם עוסק בתורה לשמה, הקדוש ברוך הוא מגיה חשכו שאינו בא לידי עון ואין מורה בתורה שלא כהלכה. ולכך אמר הכתוב "והגית בו" לשון נוגה, כשהקב"ה רואה שלבו של אדם לשם שמים אפילו שאין בלבו לדעת עומקה של הלכה, הקדוש ברוך הוא מגיה דבריו שלא יצא מפיו הוראה שלא כהלכה".

וראיתי בספרים שמציינים למה שכתוב בתוספתא בבבא קמא (פרק ז הלכה ח): "אין השמן מקבל דלוס לפיכך מושחין בו את המלכים". מסביר שם המג"א שזה מלשון דופי וזיוף, ואם הוא רגיל בשמן אינו מקבל אותו, וזה מה שכתוב 'הרואה שמן זית בחלום יצפה למאור התורה שנאמר ויקחו אליך שמן זית זך', היינו כמו ששמן זית זך נקי בלי שום פסולת וערבוביא, וכך לימוד התורה צריך להיות בלא ערבוב חכמות חיצוניות, וכל דבר הנוגד למהותו של תורה. וכמו שהגמרא אומרת בחולין 'אין זך אלא נקי', ולזה החכמה נקראת שמן, להראות שגם בתערובתה היא חכמה, משא"כ אם מעורב בהם דברים אחרים זה כבר לא שמן זית זך.

של אברהם אבינו וזה כל מה שאנחנו עושים הכל זה באתערותא דלתתא שעל ידה יכולים להמשיך קדושה וטהרה, ובכחינה מסויימת בכל דבר ודבר שעושים מכוונים לשם שמים, על ידי אתערותא דלתתא אנחנו ממשיכים את הקדושה הגדולה שיש.

וזה הענין שמובא בפרשת השבוע על הדלקת הנרות על ידי הכהן גדול, מובא במדרש בפרשת בהעלותך (במדכ"ר פרשה טו סימן ב): "זה שאמר הכתוב (ישעיה מב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לא בשביל שאני צריך לנרות הזהרתיך על הנרות אלא לזכותם שנאמר (דניאל ב) ונהורא עמיה שרא וכתוב (ההלים קלט) גם חשך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה בא ללמדך שאינו צריך לנרות של בשר ודם". והמדרש מאריך שם.

ויש עוד מדרש בחומש בראשית (ב"ר, פמ"ד, סימן א): "רב אמר לא נתנו המצות אלא לצרף בהן את הבריות, וכי מה איכפת ליה להקב"ה למי ששוחט מן הצואר, או מי ששוחט מן העורף, הוי לא נתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות". וכך במנורה אנחנו מזככים את הנשמה וממילא זה שומר את נפשותינו מכל דבר רע.

כבעל הטורים בפרשה הקודמת (פרק כה פסוק לא), מביא ג"כ על הפסוק "ועשית מנרת". וז"ל: "ז' פעמים כתיב מנורה (בפסוקים לא - לה) כנגד ז' רקיעים (חגיגה יב ב), וז' ארצות (פדר"א יח). ואין בפרשת מנורה אות סמ"ך וכן במעשה בראשית (ב"ר י"ז). לומר במקום נר אין סמן ואין מזיק. ובזכות נר מצוה ותורה אור סותם פיו של שטן מלהשטין". סמ"ך מסמל על הצד הלא

כח השבת להכניע את עמלק

ניתנה בשבת' כי השבת מסייעת לקבל את התורה, וזהו 'הדר קבלוה מאהבה'.

ואפשר עוד לצרף לזה, שזה מה שרואים שבקבלת התורה 'כל תלמיד שעתיד לחדש ניתן למשה רבינו מסיני', וזה אולי מה שתלמיד מחדש, זה החידושי תורה שבשבת יש הלכה שצריכים לחדש חידושים, ולפעמים האדם לא יודע לחדש חידושים אמיתיים בשבת, ומובא שילמד דברים חדשים. וכתוב ב'סוד ושורש העבודה' שהעיקר שהאדם יקבל בכל שבת איזה הנהגה טובה, ואפילו הנהגה טובה במשא ומתן, והכל זה לטובה, והעיקר להתחזק באמונה ולחדש את עצמנו בתורה, וכל מלמת עמלק היתה ברפידים שרפו ידיהם מן התורה, וזה כל הענין של 'כל הפושט יד נותנים לו', יד זה התפילה והבקשה בפורים, וזה מה שמשה רבינו השריש 'ויהי ידיו אמונה' כי יד על כס יה', הכל מהכח של היד הגדולה, שבת זה שמו של הקב"ה וזה מה שאין שמו שלם עד שימחה שמו של עמלק. ועם הכח של שבת זוכים לחדש חידושים.

'שמן זית זך' – זיכוכ הנקודה

הטובה שבו

וזה מה שר' נתן כותב בליקו"ה (הל' דברים הנהוגים בסעודה ה"ה אות כד) על מה שרואים בפרשת השבוע 'ויקחו אליך, וז"ל: 'וזה (שמות כז, כ): ואתה תצננה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך וכו'. 'ויקחו אליך' דיקא, פי משה הוא פלל התורה, בחינת הצדיק האמת שיכול לעורר ולהאיר שרשי נשמות שבתורה, שעל-ידי-זה מביא הארה לכל אדם,

אנחנו רואים שפורים זה ענין של 'קיימו מה שקבלו כבר', וכמו שבקבלת התורה היו ג' ימים קודם קבלת התורה לימי הגבלה, כך אנחנו מוצאים שמגילה נקראת בי"א בי"ב בי"ג, זה כמו בקבלת התורה שהיו ג' ימים הברלה, ויום אחד הוסיף משה מדעתו, וזה השבת הזאת שקוראים פרשת מחיית עמלק, השבת מסייעת למחיית עמלק, וזה מה שכתוב 'זכור את יום השבת לקדשו', במדרש כתוב 'זכור' כנגד 'זכור את אשר עשה לך עמלק', עיקר הזכיה למחות את עמלק זה על ידי כח השבת שבה נאמר 'והיה בהניח ה' אלוהיך מכל אויבך', שבת זה זמן מנוחה להפטר מהשעיבוד של היצה"ר, וזה מה שכתוב 'וכי ידיו של משה עושות מלחמה?' אלא שהיו משעבדים את ליבם לאביהם שבשמים וזה הכח שקוראים בשבת את קבלת עול מלכות שמים.

ובקבלת התורה כתוב 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו', ואצל עמלק כתוב 'ולא ירא אלוקים' כי על ידי יראת שמים יכולים לנצח את עמלק. והשבת מחדירה יראת שמים עד שאפילו עם הארץ אימת שבת עליו, ואז אפילו עם הארץ אינו אומר שקר בשבת, וזה הכח של שבת שאימת שבת על עם הארץ, וכך זוכים להכניע את עמלק, וזה הפרשה שקוראים בשבת על עמלק כי בכח השבת יכולים להכניע אותו. ומוצאים ג"כ בפורים רבים מעמי הארץ מתיהדים כי נפל פחד מרדכי עליהם, וזה מתעורר בכל שנה לעם הארץ לקבל עול מלכות שמים. וזה הכח של שבת, וזה מה שחז"ל אומרים בגמרא שבת 'הכל מודים שהתורה

דְּנִשְׁמָתָא מִבְּטָשִׁין לִיה' (עין שלא נתפסת בו האש – מפנים בו, כמו כן גוף שלא נתפס בו אור הנשמה מפנים בו), כמו שאיתא בזהר הקדוש (שלה קסת). וכן מבאר במדרש בפרשה זאת (שמות רבה לו, א): שבשביל מה נמשלו ישראל לזית? אלא מה הזית הזה עד שהוא באילנו מגרגרין אותו, ואחר-כך מורידין אותו מן הזית ונחבט, ומשחובטין אותו מעלין אותו לגת, ונותנין אותו במטחן ואחר-כך טוחנין אותו, ואחר-כך מקיפין אותו בתבליים, ומביאין אבנים ואחר-כך נותנין את שמנו, כך ישראל וכו'. הינו שעריכין לסבל כמה וכמה מיני יגיעות גדולות עד שזוכין להפשיט מעצמו הבגדים הצואים שמהם כל המגיעות, כדי שיהיה נתפס בו הארת הצדיק בבחינת פתית למאור כנ"ל.

וזהו להעלות גר תמיד – 'תמיד דיקא, שעריכין להכריח עצמו לעסק בתורה תמיד בכל יום, כמו שכתוב (יהושע א, ח): "והגית בו יומם ולילה". כי כל פעם חוזרין ונעזרין המגיעות וכו', שהם בבחינת הבגדים הצואים, ועל-כך צריכין בכל פעם להתגבר פגגדם על-ידי התורה וכו"ל.

וזה באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו וכו' – שמצות הדלקת המנורה פגגד ארון העדות ששם הלוחות שהם שרש התורה, ששם עקר שרשי נשמות ישראל בבחינת "תוכו רצוף אהבה" וכו' (שיר השירים ג, ט). כי עקר הדלקת המנורה כדי להמשיך על ישראל הארת שרשי נשמותיהם שבתורה, שנמשך על-ידי הצדיק וכו"ל.

שמשם גדלקין שבע קני המנורה, שהם בבחינת כלל נשמות ישראל שכלולים בשבעה פתות.

וזהו: ואתה תצוה את בני ישראל – 'תצוה לשון צוּתָא והתחברות, הינו שאתה תצוה ותחבר ותיחד את בני ישראל, דהינו שרשי נשמותיהם שבתורה, כדי שיגיע הארה על כל אחד כנ"ל. ועל ישראל מטל: ויקחו אליך שמן זית זך – כי הם צריכין להתעורר מלמטה כנ"ל, על-כך צריך כל אחד לקח ולהביא להצדיק בבחינת "שמן זית זך", הינו בבחינת הטוב שפדעתו ומחו שנקרא (שמות ל, כח): "שמן מושחת קדש". כי עקר הברור על-ידי הדעת, כי פלא במחשבה אתברירו' (זהר פקודי רנד), וצריך כל אחד לראות לקח בבחינת שמן זית זך, הינו הנקדה טובה שפדעתו שנמצא בו עדין, כי אפלו בפושעי ישראל – עדין נמצא בו איזה נקדה טובה, שהוא בבחינת שמן זית זך, שעריך להכין עצמו להביאו להצדיק, על-ידי שיכריח עצמו לעסק בתורה ותפלה ומצוות, וכל פונתו יהיה כדי שיהיה נתפס בו אור הצדיק, כדי שתהיה נשמתו גדלקת ומאירה כמו גר ממש בבחינת (משלי ב, כ): "גר ה' נשמת אדם" כנ"ל.

וזהו פתית למאור – 'פתית דיקא, כי צריכין לבטש ולכתת הגוף ולסבל כמה יגיעות גדולות וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו בבחינת 'אעא דלא סליק בה נהורא מבטשין לה, גופא דלא סליק בה נהורא

לה, י: "שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה וְשִׁיגוֹ" וְכוּ', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּמָקוֹם אַחֵר (לקושי תניינא סימן כג). וזה כל מה שקוראים עכשיו בפרשיות האלו, הקריאה מעוררת, [וכמו שר' נתן מאריך בהל' מנחה ה"ז אות יב ואכמ"ל].

בגדי כהונה לאהרן בזכות ליבו טהור

רבינו מביא בליקו"מ (תורה קלא): "צריך להתירא ולפחד מן הכבוד, כי כבוד הוא סכנה גדולה, סכנות נפשות. כי הוא הן את כל הדינים, כמ"ש (תהלים כד) מלך הכבוד, כי כבוד הוא בחי' מלכות הדין את הכל. ואזי הכל חוקרים ושואלין מי הוא זה מלך הכבוד, אם הוא ראוי לזה. וז"ש (שמות כט) 'ונקדש בכבודי', אל תקרי 'בכבודי' אלא 'במכובדי' (ובחים קטו ע"ב), כי ע"י הכבוד יוכל לגרום לו מיתה ח"ו, ואזי הוא נשקל במאזנים, אם ח"ו יפגום בהכבוד כחוט השערה שלא יקבלו כמו שצריך, אזי ח"ו כף חובה מכרעת. וזה נקרא 'מאזני צדק' (ויקרא יט) כי צדק מלכותא קדישא, שהוא בחי' כבוד, מלך הכבוד כנ"ל. והיינו מאזני צדק, כי אז נשקל במאזנים".

רואים ש'ונקדש בכבודי', כתוב על אהרן הכהן 'ועשית בגדי כבוד לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת' למה אהרן הכהן זכה לכזאת מדרגה של בגדי כהונה 'לכבוד ולתפארת'? ר' נתן מאריך בזה שאהרן הכהן זכה לתיקון המידות הכי גדול שיש עד שהתורה מעידה עליו 'וראך ושמח בליבו' שהיה לו שמחה בלב, וזה מה שדברנו מקודם למעלה, שהלב שלו היה נקי בלא קנאה, ולכן הוא זכה לבגדי כהונה. וכמו

ונחזור לענייננו, ר' נתן בהל' הודאה (ה"ה אות ז) מביא: "ועל-כן צריך כל למדן לפשפש במעשיו, ולהסתכל בעצמו אם הוא נקי מן החטא, ואם הוא קדוש בשמירת הברית פראוי, ואם יודע בעצמו שעדין לא הגיע לזה, מפל שפן אם הוא רחוק מתקון זה, כמו שהוא רחוק, כמו שמצוי עכשו בעוונותינו הרבים, צריך לידע שעדין אין לתורתו שלמות, כי אם על-ידי הצדיק הגדול הקדוש באמת בקדשת הברית בשלמות, שפשמקשרין עצמם אליו, אזי נכלל למדן וצדיק, ואז יכול להתתקן על ידו שיזכה לכסופין טובים ולציר אותיות התורה לטוב על ידו.

ועל-כן צריך כל אחד לתפש ולבקש מאד אחר רבי אמתו פזה, שזהו בחינת: 'אם הרב דומה למלאך ה' עבאות תורה יבקשו מפיהו' וכו', (כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל). אבל אם אינו מקרב לצדיק אמתו פזה, ומפל שפן פשחולק עליו, חס ושלום, ובעצמו אינו קדוש כלל, באשר יודע בעצמו, והוא מתפאר ומתגאה רק ב'למדן' שלו באשר שהוא למדן גדול, זהו בחינת 'אחר שקצין בנטיעות' וכו'...".

ועכשיו אנחנו לפני פורים, ור' נתן כותב במקום אחר בהל' הודאה (ה"ו אות ח): "על-כן צריכין לתרגיל את עצמו מאד בכל יום ובכל עת להודות ולהליל להשם יתברך על כל הטובות אשר גמל עמנו, ואפלו בתקף צרת הנפש, רחמנא לצלן, אפלו פשיירד ונתרחק כמו שנתרחק, ואיך שהוא – יתפך הכל לששון ולשמחה בבחינת (ישעיה

קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, עב"ל. ולפי זה, 'לכבוד' רומז למה שנאמר (תהלים נז, ט) 'עזרה כבודי'. ולענין הזה קרא רבי יוחנן למלבושיו מכבודתיה (שבת קיג א). ומחשבה זו יחשוב האדם כשלושב ערומת הגוף, ויעורר להלביש ערומת הנשמה". הפשט כשאדם לובש בגד, שיחשוב שהוא מלביש את הנשמה שלו.

גם אצל אהרן הכהן אנחנו מוצאים שכתוב (פרק כח, כט) "ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על ליבו בבואו אל הקודש לזכרון לפני ה' תמיד". מה הפשט בזה? רבינו מביא בליקו"מ (תורה י תנינא) שמה שהעולם רחוקים מהשי"ת כי אין להם ישוב הדעת, והעיקר זה ליישב את עצמו מה התכלית מכל ענייני העולם הזה, ולכן אנשים נופלים לעצבות ומרה שחורה, וקשה לאדם ליישב את דעתו ורק על ידי שמחה האדם יכול ליישב דעתו כי השמחה היא עולם החירות וכמו שכתוב 'כי בשמחה תצאו' שעל ידה יוצאים מהגלות, ועיקר השמחה זה כשמוצא בעצמו נקודות טובות והעיקר זה 'שלא עשני גוי', ולזה צריכים בכל ימינו להודות להשי"ת על כך שישם חלקנו בעם ישראל.

וזה מה שאהרן הכהן נשא את חושן המשפט על ליבו, זה על ידי מידת השמחה שנאמר בו 'וראך ושמח בליבו', וכמו שרש"י אומר שאתה סוכר שיהיה מקפיד עליך שאתה עולה לגדולה, ומשם זכה אהרן לחושן שנמצא על הלב. ואהרן היה בו את מידת האהבה, כי הוא אהב כל יהודי ויהודי ומסר נפשו על ישראל, וכמו שאמרנו על 'ויקחו אליך' שזה הענין של מסירות נפש, ואהרן כהן זכה שתמיד היה שמח ותמיד 'וראך ושמח

שרואים בפרשה שבגדי כהונה מכפרים על כל העוונות, וזה מה שקוראים את כל זה לפני פורים שנאמר בו 'הדר קבלוה מאהבה', והשבת מסייעת לחשבון הנפש.

וכתוב בפסוק 'ועשו ארון' בלשון רבים, ב'כלי יקר' מביא את המדרש שהכוונה שכל יהודי ויהודי יש לו חלק בתורה וכל יהודי יש לו אמונה, ויש לו נקודות טובות. ואותו הדבר 'ועשו' לגבי האפוד כתוב בלשון רבים, בספרים כתוב ש'אפוד' זה ראשי תיבות 'אלמדה פושעים דרכיך וחטאים', הכוונה שזה נוגע לכלל ישראל שכולם צריכים לשוב בתשובה, כי 'אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא', והמלבושים הם מכפרים, והבגדי כהונה מכפרים, וייתכן שזה מה שכתוב 'ותלבש אסתר מלכות', זה הבגדים, וכמו שהגמרא אומרת שזכתה שהתלבשה ברוח הקודש, הפשט בגדי מלכות זה רוח הקודש ויראת שמים, וזה מה שהגמרא מונה את אסתר כנביאה.

ואותו הדבר כתוב לגבי מרדכי 'ותשלח אסתר להלביש את מרדכי', מה הענין של הבגדים ששלחה לו? אפשר אולי לומר על פי השל"ה הק' (פרשת תצוה דרך חיים תוכחת מוסר, אות לד) שכותב וז"ל: "'ועשו בגדי קדש' וגו' (שמות כח, ד). זה לשון הרב רבי מנחם הבבלי (ספר טעמי מצות, עשין לט): טעם מצוה זו, לפי שהעבודה צריכה כוונה, והלבוש המיוחד לאותה עבודה יעוררהו לחשוב בלבו ולצייר בשכלו המכוון, וכמו שהלבוש הראוי מכבד הגוף, כך הגוף הראוי מכבד הנפש כי היא לבושה [להכי, פעמים כבגדי צמר ובגדי פשתים ושעטנז, דוקא בשעת העבודה], זהו שאמר (שמות שם, ב) 'בגדי

בשביל מה באנו לעולם הזה, ונזכה לבקש אחרי הצדיק האמיתי וכמו שרבינו מביא בתורה 'לכו חזו' שנראה את הצדיק ונזכה לקדושת מרדכי ואסתר וקדושת משה רבינו, והשי"ת יעזור שנזכה ל'ועכשיו' שכל ההתחלות מפורים, ונזכה להכין את עצמנו לחודש ניסן, שבניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל, ומשה רבינו שהיום ההילולא שלו, והוא הגואל הראשון והוא הגואל האחרון ונזכה לגאולה שלמה בביאת משיח צדקנו בב"א.

זכות הרבים מגליון זה
תעמוד לרפואתם של:

עדן בת שרית

ושרון בן נעימה

יורם בן שושנה

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואת

הרב רועי יאיר בן חגית נעמי

בתושח"י

בליבו, שרצה להיות טוב לכל אחד ואחד. וזה מראה על יישוב הדעת.

וכתוב 'ולקחת את שתי אבני השהם ופתחת... ונשא אהרן את שמותם על שני כתפיו לזכרון', אהרן הכהן עשה שלום בית בין איש לאשתו, ובין אדם לחברו, ונשא כמו מנהיג הדור את כל שמות בני ישראל על ליבו את כל הצער של נשמות ישראל. ולכל זה הוא זכה על ידי שמחה שמביאה ליישוב הדעת. וכך הוא זכה להיות מנהיג לישראל, ואהרן עשה שלום בית והכנים בכל בית שמחה והתעוררות של שמחה. והבחינה הזאת זה פורים, שפורים זה עבודה של שמחה, 'פורים' מלשון פירורים וכמו שר' נתן מביא, הפשט לדעת שיש לנו נקודות טובות, וזה העיקר, שיהיה לכל יהודי חיות מהנקודות הטובות שלו. וזה האחדות שיש בפורים ששולחים משלוח מנות ונותנים מתנות לאביונים, ובימים האלו מתכוננים לפורים ומרבים בצדקה וכמו שר' נתן מביא שבחודש אדר זה זמן נתינת הצדקה.

והשי"ת יעזור שנזכה על ידי השמחה לפני פורים, והשמחה של מחיית עמלק לשמחה אמיתית, 'שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב, ורבינו מביא שנעשה ונשמע שהיה בקבלת התורה, זה נקודת השמחה, וכמו שרבינו מביא (בתורה כב) ש'נעשה ונשמע' זה בחינת השמחה, וכמו שכתוב שבשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ירדו שני מלאכים ונתנו שני עטרות, וכשחטאו נלקחו מהם ועתיד הקב"ה להחזירם שנאמר 'ושמחת עולם על ראשם'.

והשי"ת יעזור שעל ידי השמחה של פורים נזכה לקבל יישוב הדעת ועיקר ישוב הדעת לדעת